

DE BELOFTE VAN IBIZA

Voor Caroline Ridding

*De afgelopen drie jaar bij Boldwood waren ongelooflijk, bedankt.
Amanda Ridout, Nia Beynon, Jenna Houston, Claire Fenby en
iedereen van Team Boldwood, jullie zijn echt de allerbeste.*

Dank jullie wel voor alles x

Hoofdstuk 1

Juli 2013, tien jaar geleden
10 uur 's avonds – Belle

‘Op vriendschap, plezier, succes en goede tijden!’ schreeuwde Belle boven de bonkende elektronische beat van de dj-booth van Café Mambo uit. Ze sloeg haar hand met de palm naar beneden op de tafel die plakkerig was van gemorste gin en glimlachte naar haar vrienden. Laurie legde haar hand erbovenop, waarna Gem hetzelfde deed, haar talloze ringen glinsterden in het neonroze licht. Ze gooiden hun handen de lucht in met een gil, pakten hun drankjes en sloegen ze achterover.

‘En op terugkomen over tien jaar!’ Laurie smakte haar glas op de tafel.

Gem trok een grimas. ‘Verdorie, tegen die tijd zijn we stokoud!’

Laurie gaf haar een speelse tik op haar arm. ‘Eenendertig is niet stokoud.’

‘Nee, maar ik wil voor altijd eenentwintig blijven.’ Gem zuchtte. ‘Deze week was geweldig.’

Belle stak haar hand uit en pakte die van haar vriendinnen. ‘En het wordt alleen maar beter, dat beloof ik. Ibiza is nog maar het begin.’

Het voelde echt als het begin van de rest van hun leven, met zoveel mogelijkheden. Ze waren beste vriendinnen sinds ze elkaar op de middelbare school hadden ontmoet toen ze elf waren. Dit was hun lang beloofde vakantie samen om het einde van een tijdperk te vieren, nu ze allemaal net waren afgestudeerd: Belle had

Bedrijfskunde en marketing gedaan op Sheffield Hallam, Laurie Engelse letterkunde op Loughborough, en Gem Kunst en design aan de Bath Spa University.

Aan het einde van deze gedenkwaardige week, die onder andere een onvergetelijke boottocht vanuit San Antonio en een episch zwembadfeest bij Ocean Beach had bevat, was het Gems idee geweest om zichzelf te trakteren op een avond in het iconische Café Mambo. Daar konden ze genieten van de beroemde zons-
ondergang aan de westkust terwijl ze hun laatste avond op Ibiza vierden. Gems idee om een tafel te reserveren bleek een goede beslissing, zeker toen de ober hun eten kwam brengen en hun drankjes bijvulde. Zijn gespierde armen waren net zo aantrekkelijk als de borden met kroketten, calamares, *patatas bravas* en de goedgevulde nacho's die hij voor hen neerzette.

'Misschien moeten we na het eten ergens heen waar het iets minder druk is?' Laurie gebaarde naar het overvolle terras, waar het pad voor de dj-booth vol stond met mensen.

'Maak je een grap?' Gem deinsde bijna achteruit. 'Het is onze laatste avond en Eric Prydz draait. We hebben ongelooflijk veel geluk.' 'Gem heeft gelijk,' stemde Belle in, 'hoewel ik nog steeds naar de club wil later.'

'Haha ja,' snoof Gem. 'Zolang jij maar een bepaalde lange, gespierde, episch knappe Spanjaard kunt zien...'

Belle hoopte inderdaad dat ze Diego nog een keer zien. Ze vond Laurie de mooiste met haar lange, glanzende zwarte haar en prachtige half-Italiaanse, half-Japanse gelaatstrekken, terwijl Gem de meest extraverte en opvallende was. Maar Belle was degene die de belachelijk sexy clubpromotor had versierd. Hoewel Laurie en Gem allebei vriendjes thuis hadden, had dat Gem er niet van weerhouden om intiem te dansen met een handvol jongens. Maar Diego... Belles binnenste maakte een salto bij de herinnering aan de twee avonden die ze met hem had doorgebracht, avonden die haar tenen deden krullen van genot.

Belle keek naar links, waar een zee van gebruide gezichten zat te eten, te drinken en zichzelf koelte toe te wuiven in de drukkende hitte. Daarachter dansten mensen op de stevige beat van de muziek, waarbij de vertrouwde Balearische klanken Belles aandacht trokken. Rechts liepen mensen over het smalle, rotsachtige strand, en de gebogen boulevard van San Antonio lichtte op in de nacht met een veelvoud aan bars, hotels en cafés. Nu de bloedrode zon was ondergegaan, was de zee violetzwart, kalm en vredig. Een stuk of zes boten lag verankerd in de baai, silhouetten tegen de zilverkleurige nachtelijke lucht, met lichtbakens boven op hun masten.

Laurie pakte een kip-en-jalapeñokroketje. ‘Als we het toch hebben over de toekomst, wat denken jullie dat jullie over tien jaar doen?’

Gem trok haar neus op. ‘Het is saai om te voorspellen waar ik zal zijn, want ik weet wat ik wil. Wat interessanter zou zijn, is om te voorspellen waar we elkaar over een decennium zien. Belle zal zeker nog steeds knappe Spaanse mannen versieren,’ zei ze met een ondeugende glimlach, ‘als we naar de gebeurtenissen van afgelopen week kijken!’

‘Daar kan ik absoluut mee leven.’ Belle nipte aan haar cocktail van wodka, granaatappel en limoen. Ze wist dat ze blufte, want ze kon zich niet voorstellen dat er iemand zou zijn die Diego zou kunnen overtreffen. Hij zat constant in haar gedachten, en het intense, allesoverheersende gevoel toen ze bij hem was geweest, was volgens haar meer dan alleen seks. De laatste dagen had ze zelfs overwogen om helemaal niet weg te gaan. Alsof dat een mogelijkheid was. De kracht van haar gevoelens beangstigde haar, kwam uit het niets en veroverde onverwachts haar hart.

‘En ik dan?’ vroeg Laurie, terwijl ze een hap van de kroket nam.

‘Jij,’ zei Gem, terwijl ze haar met haar vinger aanwees, ‘bent zo iemand die over tien jaar getrouwd is en minstens drie kinderen heeft.’

Belle knikte instemmend, terwijl de beat van de muziek een versnelling hoger ging en er een kreet opstak van de menigte rond de dj-booth. 'Je hebt al een man – ik bedoel, je bent al halverwege.'

Laurie tuitte haar lippen, keek even chagrijnig maar grijnsde toen. 'Ik dacht dat ik me na de universiteit op mijn carrière wilde focussen, maar alles waar ik aan kan denken, is een leven beginnen met Ade. Een echt leven, niet bij elkaar crashen of zijn huisgenoten verdragen die wiet roken in de woonkamer.'

'Klinkt voor mij prima,' zei Gem met opgetrokken wenkbrauwen.

Belle omklemdde haar glas met haar handen en leunde naar voren. 'Gaan jullie samenwonen?'

Er verscheen een opgewonden glinstering in Lauries ogen. Het gesprek over de jongen op wie ze tijdens haar eerste jaar op de universiteit verliefd was geworden, leek haar zichtbaar vreugde te brengen. 'We moeten alleen nog beslissen waar.'

'Je realiseert je dat je beide kunt hebben,' zei Gem krachtig. 'Een carrière en een gezin. Je hoeft niet te kiezen tussen het een of het ander. Wij zijn de generatie die echt alles kan hebben. Bouw een paar jaar je carrière op, heb de bruiloft van je dromen en begin dan een gezin. Je kunt alles hebben wat je wilt – als dat is wat je wilt?'

'Sinds ik Ade heb ontmoet, absoluut. Ik was altijd zo gefocust op wat ik qua carrière wilde doen, en dat ben ik nog steeds, maar hij heeft mijn hele kijk veranderd. Ik kan me mijn leven zonder hem niet voorstellen. En o mijn god, ik begreep nooit mensen die zeiden dat ze een kindervens hadden, maar sinds ik bij Ade ben, begrijp ik het!'

'Ah, ware liefde.' Gem deed alsof ze haar vingers in haar keel stak, deed dramatisch alsof ze moest kokhalzen en lachte toen. 'Goed, en hoe zit het met mij? Wat doe ik over tien jaar?'

'Je runt je eigen bedrijf,' zei Belle zonder aarzelen terwijl ze een nacho pakte, bedekt met kaas en guacamole.

Laurie hief haar glas gin-tonic. 'Exact wat ik ook wilde zeggen.'

Belle veegde de guacamole van haar lip en knikte. 'Je zult bakken met geld verdienen, een chic appartement aan zee hebben en je zult constant reizen.'

'Dus ik ontsnap eindelijk aan onze stomvervelende stad waar geen zak gebeurt?'

'Absoluut!' zei Belle met passie. 'Je kunt altijd met mij mee naar Londen.'

'Misschien, nadat ik heb gereisd. Ik wil graag in Parijs of Barcelona wonen. God, overal behalve in dat verdomde Norfolk. Ik moet daar weg.'

'Je zult een reeks mannen achter je aan hebben in het proces,' voegde Laurie eraan toe.

Gem fronste. 'Zie je me dan niet met Dan?'

Belle onderdrukte een lach en hield haar antwoord in. 'Je gaat zonder hem reizen, dus de vraag is eigenlijk: zie jij jezelf met hem?'

Een sluipende glimlach verscheen op Gems gezicht. 'Nee, natuurlijk niet. Tenminste niet op lange termijn. Ik hou gewoon graag mijn opties open.'

Noch Belle noch Laurie reageerden verder. Belle wist dat Gems relatie met Dan gedoemd was, als je naar de afgelopen week op Ibiza keek. Ze had misschien niet volledig van de lokale jongens geproefd, maar ze had genoeg van hen gekust. Nee, Dan was zeker niet in haar gedachten geweest, en Belle kon niet inzien hoe ze een toekomst konden hebben, vooral niet nu Gem zes maanden vrij nam om te gaan reizen met een vriendin van de universiteit die ook van feesten hield. Belle wist precies wat ze zou gaan doen als zij er niet waren om op haar te letten.

'Maar even serieus,' zei Belle, terwijl ze naar het terras keek waar mensen met hun handen in de lucht dansten voor het blauwe Café Mambo-bord. 'Behalve het versieren van knappe Spaanse mannen, waar zien jullie mij echt?'

‘Nou, je hebt al een droombaan in Londen,’ zei Laurie. ‘Dus dat is een fantastisch begin. Ik zie je iemand ontmoeten, verliefd worden en trouwen. Je zult een droomman hebben, een droomhuis, droomkinderen en een droomleven. Je krijgt alles, precies zoals Gem voor mij suggereerde.’ Ze hief haar glas en tikte het tegen dat van Belle. ‘En Gem zal ook alles hebben, met of zonder Dan!’

‘Mee eens.’ Gems botste haar glas dronken tegen dat van hen. ‘En we beloven nu dat we over tien jaar een reünievakantie hier houden om te vieren dat we ons beste leven leiden!’

Belle dronk de rest van haar cocktail op. Ja, ze had een baan geregeld, de verhuizing naar Londen was in kannen en kruiken, en ze had een duidelijk pad voor de carrière en het leven dat ze wilde. Toch voelde ze zich er zeker van dat ze haar hart hier zou achterlaten. Tenzij haar verliefdheid op Diego natuurlijk niet meer was dan dat en haar gedachten en gevoelens voor hem zouden verdwijnen zodra ze thuis was en aan haar nieuwe baan begon. Natuurlijk zou dat gebeuren, redeneerde ze. Diego was een vakantieliefde, niets meer. Het kon onmogelijk ware liefde zijn. Of wel?

* * *

2 uur 's nachts – Laurie

Laurie kokhalsde. O god, o god, o god, wat voelde ze zich beroerd. Het was alsof ze zweefde in een soort vervormde vissenkom, waarin de andere mensen groots en in slow motion bewogen.

Ze zat op een kruk of zoiets, haar benen bungelend, haar armen gespreid op het koude metaal van de glimmende bar. Ze herinnerde zich dat ze Café Mambo had verlaten en dat ze zich toen

oké voelde, vrolijk dronken in plaats van dit vreselijke gevoel. Ze waren bij een of andere Ierse bar gestopt onderweg naar de club, maar daarna... Ze hief haar hoofd weer op, en haar buikspieren trokken samen toen een golf van misselijkheid haar overspoelde.

Waar waren Belle en Gem? Ze wilde naar hen op zoek gaan, maar de minste beweging bracht haar hoofd aan het draaien en de misselijkheid snelde naar haar keel. De lichten achter de bar waren te fel, maar wazig aan de randen, en ze zag in een waas de barman terwijl hij bezig was. Mensen stootten haar aan, ellebogen prikten in haar armen, haar zijden.

Haar keel deed pijn van het praten met iemand waarbij ze had moeten schreeuwen om boven de intensiteit van de muziek uit te komen. Hij leek een aardige vent, niet iemand die erop uit was om haar te zoenen of iets dergelijks. Hij had een drankje gehaald voor haar en gezegd dat hij op vakantie was met vrienden. Ze had iets gezegd over Ade. Ze hadden zeker nog een shot of twee genomen en daar hield haar geheugen op.

Een arm gleed over haar schouders. Laurie verstijfde. Ze was er slecht aan toe, maar niet zo erg dat ze niet beseftte hoe gemakkelijk ze misbruikt kon worden.

‘Alles oké?’

Een stem, warm en vertrouwd in haar oor, kalmeerde onmiddellijk haar razende hartslag. Belle.

‘Ik ben misselijk.’

‘Dat verbaast me niets.’ zei Belle lachend. ‘Denk je dat je kunt staan?’

Laurie kreunde. ‘Weet het niet. Was met een jongen aan het praten. Denk je dat hij iets in mijn drankje heeft gedaan?’

‘Nee.’ Belle pakte een leeg shotglas en rook eraan. ‘Vrij zeker dat het dit was – wodka snuiven. Ik hield je in de gaten.’

Laurie kokhalsde opnieuw. ‘Ik ga overgeven.’

‘O shit.’ Belles grip op haar schouders verslapte even, daarna verstevigde ze haar greep terwijl ze Laurie van de kruk hielp.

Lauries benen voelden als een combinatie van trillende blubber en zware betonblokken terwijl Belle haar ondersteunde. Alles draaide, een misselijkmakende wirwar van flitsende lichten, deinende lichamen en lachende Joker-achtige gezichten. Het voelde alsof ze over het dek van een schip in een storm wankelde, zo erg draaide haar maag. Het kostte haar een enorme inspanning om niet midden in de club te braken terwijl de lucht gevuld was met een walm van zweet en weeë parfum. Belles vingers groeven zich in haar huid terwijl ze een deur openduwde. Lauries opluchting toen ze de relatieve stilte van de toiletten betraden was immens, terwijl Belle haar naar een leeg hokje manoeuvreerde.

Laurie viel op haar knieën, met een harde klap op de betegelde vloer, maar de val werd verzacht door de overmatige alcohol. Belle veegde haar haar uit haar gezicht en bond het in een paardenstaart. Hangend over het toilet bracht Laurie de inhoud van haar maag naar boven totdat ze alleen nog maar bittere gal overgaf. Nog nooit had ze zich zo slecht, zo ziek, zo dronken, zo buiten controle gevoeld. Ze vond het vreselijk.

* * *

2:30 uur – Gem

‘Hé, ben je hier alleen?’ schreeuwde een diepe stem dicht bij haar oor. ‘Kan ik je een drankje aanbieden?’

Gem keek op van haar telefoon en keek in een glimlachend maar dronken gezicht. Een Brit in het buitenland. Waarschijnlijk iets jonger dan zij, te zien aan de puistjes op zijn gezicht. Verder had hij een mooi gezicht, en hij zou waarschijnlijk knapper worden naarmate hij ouder werd – een jongen die met de jaren zeker aantrekkelijker zou worden.

‘Nee, dank je. Ik wacht op mijn vrienden.’

De jongen grijsde, leunde met zijn armen op de tafel naast haar en wenkte iemand. Drie andere jongens voegden zich bij hem, kwamen dreigend dichtbij en dwongen Gem om zich dicht tegen de puistige jongen aan te drukken.

‘Hé, deze tafel is bezet.’

‘We wachten wel met je mee,’ zei de jongen gladjes. ‘Totdat je vrienden terugkomen.’

Gems dronken waas veranderde in scherpe helderheid bij het besef dat ze alleen was en omringd werd door dronken vreemden. Dronken, onvoorspelbare en ongewenste vreemden.

Verdomme, Belle en Laurie. Waar bleven ze? Belle was weggegaan om Laurie uit de bar te halen en had gezegd dat ze niet lang weg zou blijven. Ze had zelfs haar telefoon op de tafel laten liggen. Gem had hen uit het oog verloren toen een andere jongen haar probeerde te versieren. Ze had even meegespeeld en hem toen weggestuurd. Sindsdien was ze het tijdsbesef kwijtgeraakt, maar ze waren al een flinke tijd weg.

Deze jongens waren echter vasthoudend. Of ze nu geïnteresseerd waren in haar of gewoon een plek zochten om hun drankjes neer te zetten, wist ze niet, maar ondanks haar dronkenschap stond ze volledig op scherp. De puistige jongen drukte zijn lichaam stevig tegen het hare, en zijn vrienden maakten luidruchtige en grove grappen. Ze wilde absoluut geen seconde langer ingesloten blijven.

Ze pakte Belles telefoon en die van haarzelf. ‘Ik ga mijn vrienden zoeken.’ Ze wurmde zich langs de puistige jongen heen, haar hart bonkend toen hij haar achterwerk vastpakte. Zijn lach maakte dat ze hem een klap wilde verkopen. Ze duwde hem weg en liep in paniek naar de bar, maar noch Belle noch Laurie waren daar.

Zilveren lichten sneden over de dansvloer. Het was er stampvol met mensen en het zou bijna onmogelijk zijn om haar vrienden te vinden als ze aan het dansen waren. Toen ze de puistige jongen